

HORY
S
HELL'S TOUR_{plus}

1991

Hory 91 - 92

Takže letos naposled nazdar!

Už se určitě nemůžete dočkat, kdy už bude konec tohohle žvanění. Vydržte ještě u této zprávy a budete mít zas aspoň na půl roku pokoj, než se vám dostanou do ruky další námi psané nesmysly.

Takže ať to nezdržujem. Budeme si povídat o horách.

Vzhledem k tomu, že jde o poměrně rozsáhlou akci, je třeba vše začít organizovat a synchronizovat již během začátku prosince. První schůzka se uskutečnila 3. 12. 91 na základně. K mému překvapení se neúčastnil jen základní kádr, ale i spousta zcela nových, nezasvěcených a neopotřebovaných dušiček. Ostatně posuďte sami:

Přítomní:	Dig	skalní
	Tomáš	stálý
	Markéta	věrná
	Lena	ještě dušička
	Štěpánka	dlouhoměsíční
	Alice	stará
	Monika B.	čerstvá členka
	Olda	čerstvý člen
	Petr	ještě dušička
	Martina	dušička mající za sebou jeden výjezd
	Filip	dušička mající za sebou jeden výjezd
	Zdena	úplně čerstvá dušička
	Jana	úplně čerstvá dušička
	Monika M.	úplně čerstvá dušička
	Blanka	úplně čerstvá dušička

Vůbec nechápu, jak se nás mohlo tolik vejít na tak malý prostor. V každém případě jsme si řekli, jak a co si od hor slibujeme, kdo má co zařídit a po dvou příjemných hodinách jsme sezení rozpustili.

Druhá synchroschůzka byla čtrnáct dnů před odjezdem. Jednak byla spojená s kulturou – promítli jsme si nějaké filmy, a jednak už se na pevně dohodlo vše potřebné. Důkaz opět příkládám.

Hory 1991

Pokyny pro vedení dne:

Vedení dne začíná v 00:00. Od této doby máš celé seskupení zcela v moci. Doporučuji však korigovat různé super divočiny tak, aby nebyly dvě bezprostředně po sobě (např. noční). Dále je na tobě:

čas vstávání
čas snídaně
Kdo připraví snídani
co se připraví k snídani (zde je třeba se dohodnout s
PROVIANTNÍM MÁČELNÍKEM)
kdo zlikviduje zbytky a uklidí
dopolední program
čas oběda
místo oběda
co k obědu (platí jako u snídaně)
...kdo zlikviduje hrnsy z vaření a umyje nádobí
zda bude odpolední klid
odpolední program
Kdo připraví večeři (opět jako u snídaně)
kdo provede očistu použitých propriet
večerní program (zde pozor na divočiny - viz úvod)
kdy se zaleze a bude se předstírat spánek

Tvé vedení končí ve 24:00. Pokud však nebudou hotové všechny práce (umyté nádobí, uklizeno, odklizený sníh kolem domu atd.) je na tobě to dokončit. Vyjímkou bude ns Silvestra, co konkrétně - to se dohodne na místě.

Pokyny pro všechny:

ŠÉF DNE SE BEZ VÝHRAD POSLOUCHÁ!!

JE-li na programu něco, co tě nebaví a nezajímá, nekaž to ostatním! (týká se především večerních programů)

Jakkoliv zasahovat do vedení dne smí pouze ŠÉF VÝPRAVY!

Rozpis vedení výpravy:

Rozpis vedení dnů:

šéf výpravy	DIG	26.12	OLDA
šéf dne	dle rozpisu	27.12	MARKETA ZDENA
šéf transportů	ALICE	28.12	TOMÁŠ
kvartýrmachr	TOMÁŠ	29.12	STĚPÁNKA II
bank	MONIKA	30.12	ALICE
proviantní náčelník	MONIKA	31.12	MARTINA LENA DIG
technik	OLDA	1. 1	HONZA II
zdravotnice	STĚPÁNKA II	2. 1	DIG
členové	ostatní		
host	STĚPÁNKA I		

STATUT HOSTA se uděluje vyjimečně a znamená, že ten, komu ja udělen, nebude určován na žádné práce, nemusí se účastnit programů, má za povinnost ohlásit šéfovi výpravy své vzdání se od skupiny. V žádném případě nemá přístup do vedení výpravy, ani dne. Je zde jen jako soukromá osoba.
za vedení H.T. + DIG

VAZENÉ CLENKY, VAZENÍ CLENOVÉ, DRAHÉ DUSICKY,**LEVNÍ DUCHOVÉ, VAZENÍ PRATELÉ, MILÍ NEPRATELÉ**

pět se Vám hlásí vedení H. T. + a ráci Vám tímto dát na vědomí. Ze:
nižší akce, na kterou si Vás dovoluujeme pozvat se jmenuje

" HORY S H. T. + "

že o zimní akci na sklonku roku 1991 a začátku roku 1992.

že bude místo konání této pekelnosti?

jak už jsme stačili většinu jedoucích členů informovat. Jede se do krásného
mří Jizerských hor - do Liberce a pak do srdce Jizerských hor - jmenuje se
sada Jizerka.

že Vás zajímá, kdy přesně se na tuto událost máte těšit. Datum zahájení je
2. 1991 a končit se bude 2. 1. 1992. Přesun PRAHA - LIBEREC bude proveden
prostorem v čase reálném cca 1.5 hodiny. Jako prostředek přemístění bude
to 75-ti místné taxi značky KAROSA. Start tohoto prostředku se uskuteční
2. 1991 v 16:15 z autobusového nádraží Praha Florenc ze stanoviště č. 25.
přijedeme však státi se svými zavazadly již v 15:45 hod před vchodem do
tu aut. nádr. Florenc u příjezdu TAXI, kde bude na vaši bagáž čekat osobní
mobil. V opačném případě si vše potáhnete na vlastním hrbu a autobusem.
aby Vás pobyt ve dříve zmíněných oblastech byl co nejpohodlnější a plný
němých zážitků, předkládáme seznam doporučených předmětů vypracovaný
slym sněmem 23. 11. 1991 v sídle H. T. +.

Předmět**Zdůvodnění**

na	jako hlavní nákladový prostor
svíce	abychom měli kam schovat ručičky před mrazem
sníky	pro likvidaci z nosu vytékajících ošklivinců
oce	aby nám nenásněžilo do skladiště pilin
žky	proto, aby bylo co sušit po návratu z tary
á	na výrobu lana pro slaňování do propastí
láky-šponovky	abychom vypadali jako světoví sportovci
y na běžky	kdyby přeci jen byl sníh použitelný na běžkaření
try	na obalení těla, aby to v případě pádu nebolelo
ka	na krytí modřin po návratu do ubytovacího prostoru
lní prádlo	na využití nákladového prostoru v zavazadle
ovy drtiče mrazu	těžkokaliberní zbraň proti teplotám pod 10°C
lenické potřeby	pro odrolování fujt a hnusů z povrchu těla
ka	univerzální předmět na všechno
ak	pro ochranu těla před nočními vlivly
matka	proti vzniku otláčenin při téže příležitosti
žek	na transport předmětů středních hmotností
linka	na transport předmětů lehcích hmotností
ra	záložní předmět důležitosti VI
y	pro zvýšení možnosti bioudění
ák	na zhotovení dokumentačních materiálů
ety s humorem	pro případ kdyby končila veškerá sranda
- peněz	záloha na dopravu a jídlo (kteří ještě nezaplátili)
- peněz	provozní kapitál na hory a blízké okolí
ební nástroj	pro snažší zatápění
ce	předmět pro dopravu potravin do tlamičky
vírák na konzervy	pro překonávání plechů dělicích nás od potravin

y	pro případ, kdyby roztál Liberecký ledovec a do bazénu
ni oděv	pro případ, kdyby neroztál Liberecký ledovec
né jídlo	aby si nás nespletli s VETTIM až potáhneme Libercem
tní papír	příloha, kterou smolila Monika
	až se na to budeme chtít na všechno ...

aha - povinné jídlo:

bička vánočního cukroví	aby Vám to mezitím doma nesnědli
chty nebo vánočku...	kdyby se holčám nechtělo péct
ličky čaje	zahrajem si na Asii
lévku	to je grunt
líček salámu	aby zezelenal
líček plát. sýra	což takhle dát si smažák
líček tav. sýra neb 2.sýra	na chleba pro Diga
agety na dvojici	nebo makaróny
tlak na dvojici	kdo jí spagety bez něj, nemusí
leba na dvojici	nejlépe celý pro čtveřici, aby neoschl
leku na dvojici	kdybychom se dostali do doby kamenné
skavky na dvojici	abychom babičce podpálili barák
í dle vlast. uvážení	nevozte rodiče

** Připomínáme, že slovo povinné jídlo je na místě, protože jestli se ***** na to všichni vyhodnou, tak budeme v neděli v Liberci okusovat kořinky. ***

Frisný zákaz vyvážení výpočetní techniky a hospodářských zvířat v batohu

* Printing by Thomas C.1991 *

Do odjezdu se nestalo nic mimořádného, a tak jsme se vlastně viděli až na srazu 25. 12. 1991 v 15:00 na základně. Sešli jsme se zde v této sestavě: Dig, Alice, Monika I, Monika II, Markéta, Lena, Olda, Zdena, Martina, Štěpánka I, Štěpánka II, Blanka.

Ještě jsme do zavazadel přibalili nějaké věci a po šestnácté hodině se vypravili na Florenc. Zde jsme s drobnými potížemi naložili naše věci do autobusu a už vyjíždíme na LIBEREC. Teď se na hodinu a půl odmlčím, protože jedeme ... a jedeme .....

LIBEREC. Už jsme tu. Vystupujeme, vyndáváme věci z autobusu a přesunujeme se na zastávku městské dopravy. Odtud pak autobusem až k Tomášově babičce. Cestou jsme nabídli pomoc formou noclehu jednomu nešťastníkovi, který chtěl kamsi dál,

jenomže vůbec nevěděl kudy a čím. S povděkem přijal a šel s námi. Vše by bylo úplně skvělé, jen nebyť jedné drobnosti: Tomáš s námi není, protože má službu. Vše je tedy na mě a lidech, kteří to tu znají.

Dorazili jsme do domku, přivítali se s babičkou, zabrali horní patro, částečně tam vše upravili, připravili se na nocleh a pak jsem vyprovokoval procházku nočním okrajem LIBERCE.

Táhneme noční krajinou a děláme lotroviny. Chvílema se koulujeme, kloužeme se a vůbec je dobře. Takto jsme se dostali až ke kamenolomu. Sněhu je asi dvacet až třicet centimetrů. I cestou zpátky děláme blbiny a tropíme hluk. Do místa ubytování jsme se vrátili krátce po dvaadvacáté hodině. Někteří jedinci se ukázali jako jen těžko zničitelní. Zábava tedy pokračuje. Byly vyjmuty kytary a začalo sladování. Malá pozoruhodnost: nevím, jestli jste si toho někdy všimli, ale když pustíte k sobě na doslech dva a více kytaristů, prakticky po každé se stane, že zalezou někam do kouta, tam si brnkají, porovnávají akordy a vůbec jsou spokojeni. Zatímco ostatní velmi trpělivě čekají, až se dohodnou, jak se co hraje, a výsledně se pak přehrávají jen úryvky a kousky, tu v jedné tu v jiné poloze a ze zábavy všeobecné toho moc nebývá. Tak se stalo i tentokrát a trvalo značnou dobu, než se nám nehráčům, tzv. pasivním hudebníkům, podařilo vypáčit z kytaristů nějakou souvislou píseň. Bylo to velmi namáhavé a tak se unaveni a uondáni po půl noci ukládáme ke spánku.

A máme tu ráno. Dnes je 26. 12. 1991. Čas 6:00.

Dnešní den vede Olda. Má to dost jednoduché. Je na něm jen provozní organizace. To znamená vstávání, snídaně, příprava jídla sebou a pak až večer. Během dne totiž pro nás připravil výšlap na běžkách Dalibor.

Ranní činnost probíhá pomalu a rozmrzele. Ostatně jako vždy když se někde spí první noc na karimatce a ve spacáku. I ti nejotrlejší si ztěžují na otláčeniny druhého stupně a jiné zápornosti. Než si všichni stačili pofoukat bolístky, připravila dvojice Zdena a Monika II snídani. Už máme sedm hodin. Za patnáct minut je sraz s Daliborem. Je třeba ještě vybalit lyže. Zkontrolovat a připravit k provozu. Moc času na to není. Sraz takhle brzo je proto, že máme kamsi odjet autobusem.

Stihli jsme to jen taktak. A to už nás Dalibor táhne na stanici autobusu. Ten pak přijel za chvíli a my se necháváme vézt směrem na ČESKOU CHALUPU. Tady jsem asi za patnáct minut. Dále se půjde pěšky. Čekají nás asi dva kilometry pochodu po svých do kopce po silnici.

Ranní šero se mění v den. Teplota se pohybuje kolem -3 °C. Cestou nás předjíždějí auta a autobusy. Některé z nás jim spílají, protože jednak šíří smrad a hluk a jednak jim nepřípadá vhodné, aby někdo zajel autem až k místu, kde obuje běžky, aby po malém okruhu zase skončil u auta a jel opět někam jinam. My si zde interně můžeme říci, že s nimi cloumala závist.

V zajetí těchto úvah se dostáváme na začátek běžeckých tratí. Tady se krátce radíme, zda mazat či nikoliv. Každý si udělal opatření, jaké uznal za nejlepší, nasazujeme lyže a zvolna se vydáváme vstříc událostem. Sněhu je tak akorát, stopa ujde, jede se báječně. Aspoň mě. Ne tak Leně, která dnes stojí na běžkách poprvé v životě. Přišli jsme na to tak, že jsme na ni dlouho čekali a na otázku: „Je něco v nepořádku?“ Odpověděla. „Já nevím, já jsem na tom ještě nikdy nestála.“

Zvolna jedeme dál. Krajina kolem je pěkná, ale je tu spousta lidí. Stopa je v těchto místech trojitá (tři vedle sebe). Jedu s Lenou poslední a alespoň v kostce se jí snažím vysvětlit, jak se s běžkami zachází, jak se jim domlouvá, a co dělat, když poslouchat nechtějí. Je chápavá, učí se rychle. Tempo pohybu však není velké. Čeká na nás Dalibor. Mám velkou chuť se projet rychleji. Poprosil jsem ho, aby se Leně chvíli věnoval, a vyrážím vpřed. Chvíli na to mě předjíždí rolba, která upravuje stopu. Nejede moc rychle a držet se jí není problém. Jet v čerstvé stopě je krása. Asi po kilometru nechávám rolbu na pokoji a čekám na Dalibora s Lenou. Jsou tu za chvíli. Dalibor mi řekl, kudy pojedeme dál, a když se pak rozptýlil sněhový prach, který zvířil, byl pryč. Posunujeme se s Lenou zvolna vpřed a povídáme si, školím ji, atd.

Už je tu křižovatka, kde dle Daliborových instrukcí, odbočujeme na opačnou stranu než zbylý dav a ocitáme se ve stopě úplně sami. Stále jedeme pomalu, za to však zvolna za ostatními. Po třech kilometrech na nás čekají. Myslím, že už se Lena pohybuje celkem dobře.

Jsme na přehradě. Teď kousek pojedeme po zmrzlé hladině zapadané sněhem. Jede se dobře. Těsně před opuštěním přehrady je kousek, kde teče voda. Dá se to překonat jízdou po jedné lyži. To však Lena neumí. Lyži, kterou měla držet ve vzduchu, vjela do vody a to je blbí. Začala jí přimrzat ke sněhu, po kterém má klouzat. Dalibor to zjistil a začal dělat proti opatření. My ostatní pokračujeme ještě asi sto metrů do závětrí. Po nějakém čase dorazili i Lena a Dalibor. Ten pak naznačil další směr postupu.

Pokračujeme. Je něco po dvanácté. Počasí se zhoršuje. Jedeme kousek lesem, dolů a zas nahoru, doprava a doleva, a vůbec je tu pěkně. Začal padat sníh, viditelnost klesla. Do toho všeho jdeme do kopce. To by nevadilo. Jenomže tenhle má tu nevýhodu, že je zde místy úplně odfoukaný sníh. Postup je však dobrý.

Už jsme nahoře. Nechutně tu táhne. Ve spojení s padajícím sněhem se tvoří do očí bodající nechutnost bránící ve výhledu. Teď pojedeme dolů. Sklon je značný, šířka koryta cca 150 cm. Pojedu poslední přede mnou Lena. Jedu pomalu, abych ji nepřejel, kdyby náhodou upadla. To se jí stalo několikrát. Dojeli jsme až dolů. Je tu potok. A žádný most. Ostatní to řešej tak, že zouvají lyže a vodní překážku přeskakují. Já, z důvodů lenosti, přeskakuji s břehu na břeh i s lyžemi na nohou. Podařilo se. Teď ještě pojedeme dolů po lesní silnici. Tato je silničáři udržována tak, že pravděpodobně na začátku zimy tady rozsypali kusy skály a vyvezli sem elektrárenskou škváru. To vše postupně zapadalo sněhem. Projevuje se to tak, že lyže bezvadně jedou a zničehonic se jedna zasekne na místě. Pak už je jen málo možností zabránit pádu. Tímto terénem se pohybuje asi tři kilometry. Pak jsme triumfálně vjeli do vesnice.

Štěpánka I používající k pohybu sovětský výrobek VISU EXTRA si začíná stěžovat, že se jí lepší sníh na skluznice a značně se při tom vzteká. V zájmu toho, abychom se někam dostali, si s ní vyměňují lyže. Chvilí se mi daří jet, pak ale musím zastavit a skluznice očistit. Chvilí na to přišel Dalibor bez lyží a prý ať si švihnem, nebo že nám ujede vlak. Soustředím veškeré úsilí na pohyb vpřed. Přesto nám vlak asi o necelou minutu ujel. No co počkáme na další. Ten by se tudy měl pohybovat asi za dvě hodiny. Mají tady krytou zastávku, zavíratelné dveře a na ceduli nápis RUDOLFOV V HÁJI. No vida jsme v háji. Teď je ta jediná správná chvíle pro svačinooběd, který si neseme sebou. Monika s Alicí se

odebraly do vesnice – prý na procházku. Nálada vadne, nastává ticho. Je tu dost místa, okolo zdí lavičky. Někteří se natáhli a odpočívají. Teplota místnosti zvolna roste.

Najednou se venku potloukají dvě individua. Už od pohledu odporná. Chvíli si prohlížela naše běžky a pak vešla dovnitř. Spolu s nimi se dostavil smrad. Usedli na konec lavičky a velmi hlasitě si vykládali, jak budou obědvat. Pak vyndali cosi v igelitu. Z mého místa, vzdáleného asi čtyři metry, to vypadá jako něco, co již někdo předtrávil. Pustili se do toho s velkou vervou, jen si pomlaskávali. Pak chvíli okouněli a snažili se nás bavit. Bez většího úspěchu. Když to vypadalo, že jejich exhibice skončila, našli v troskách jízdního řádu ohryzek, který tam odložil Dalibor. Jeden z nich jej uchopil a snědl. Na tvářích našich dívenek vidím střídání barev světlejších odstínů. Pak se oba sebrali a odešli. Pro tyto dva týpky se ujalo označení HUMIDI.

Krátce po té přišla Alice s Monikou I a v půjčené konývce přinesly teplý čaj. Přišel vhod. Znovu se objevili Humidi. Naštěstí chvíli po tom, co jsme veškerý čaj vypili a konývku vrátili. Tím jsme jim znemožnili nedůstojné loudění a sobě důstojné odmítání. Ještě jsme nějaký čas čekali a pak tu byl vlak.

S drobnými potížemi nasedáme a nakládáme lyže. Po několika minutách vystupujeme v LIBERCI. Přitočil jsem se k Daliborovi s otázkou, proč jsme dvě hodiny čekali, když bychom i tento kus cesty zvládli po svých. Odpověděl, že nám to chtěl udělat zajímavější. Pak už jdeme známou cestou k babičce.

Po příchodu musíme něco udělat s mokřými věcmi. Teď přijdou ke slovu předepsané šňůry. Zamotali jsme oba pokoje do provazů a na ně navěsili skoro vše, co jsme měli na sobě. Jsme řádně unaveni. Necháváme zhotovit večeři. Mezitím si ostatní upravují místa k sezení, ležení a různého jiného spočinutí.

Večeře je tady. Je polévka a špagety. Bohužel se přípravy účastnila děvčata, která doma buď nevaří, nebo připravují pokrmy blízké makro-bio. Nechci být adresný, ale všichni víme, o koho se jednalo. Dokumentaci z konzumace této prazvláštní krmě shlédnete na následujících obrázcích.

Statečná likvidace superkrmě.

Po její konzumaci Zdena opět dráždí kytaru a my ostatní do toho vijem. Když ji to přestalo bavit, zapojili jsme techniku a pustili si kazetu. Do toho všeho si povídáme a děláme blbiny a vůbec se bavíme.

Zdena pje.

Některé věci jsou skutečně veselé.

Náhle zjišťujeme, že jsme značně překročili hodinu srazu, který máme domluvený s Daliborem. Zve nás na dnešek do nějaké prima hospody. Těšíme se, jak si v klidu a v teple nad něčím malým posedíme, pokecáme ...

Vybíháme do sousední zahrady za Daliborem. Je naším příchodem značně překvapen, už nás nečekal. Vysvětlujeme, že jsme to dřív nestihli a ptáme se, kde má ten klidný, útulný a BLÍZKÝ podnik, kam nás naše srdce táhnou. Dalibor povídá něco v tom smyslu, že bychom měli zkolaudovat ČESKOU CHALUPU, protože tam teprve před týdnem zahájil provoz soukromník. Matně tušíme, že mluví o hospodě kolem, které jsme dnes ráno prošli s běžkami. A nemýlíme se. Autobus už dnes nejede, Dalibor tedy rozhoduje, že se půjde pěšky. Zahuhlal něco ve smyslu, že snad najde cestu. To nás mělo varovat.

Vyrazili jsme ostrou chůzí směrem k lomu. Poznáváme trasu včerejší procházky. Náhle se Dalibor vrhá do lesa a sněhu po pás. Dole prý tuší cestu. Sice mu nevěříme, ale statečně se vrháme za ním. A skutečně, cesta tu je. Z počátku to vypadá nevinně, ale záhy se pěšina zvedá do kopce a sněhu neubývá. Rovněž počasí nám takřka přeje: téměř bezvětří, úplně jasno. Co je to však platné v lese. Není vidět ani na krok. TMA! Za tichých i hlasitých nadávek následujeme Dalibora stále nahoru.

Asi po čtyřech kilometrech dorážíme k cíli. Hurá dovnitř. Někteří chtějí povečeřet. Mají však smůlu. Ani jeden ze tří gulášů v nás nebudí tu správnou chuť k jídlu. Dáváme si něco malé, každý dle chuti. S obsluhou nejsme ani trochu spokojeni. Politý ubrus čajem servírka odmítla vyměnit se slovy, že to určitě vydržíme. Podotýkám, že ubrus byl mokrá již při našem příchodu. Pak přinesli jiný nápoj, než byl objednaný, a peníze na zpět nám nosili na etapy. To vše rozhodně nebudí dojem solidního podniku. Částečně platíme a odcházíme.

Slabší povahy navrhuji zpáteční cestu autobusem. Dalibor demokraticky rozhoduje za nás a vrhá se do lesa příslibem schůdnější cesty. Nekecal. A tak za slabou hodinku se ocitáme před babiččiným domkem.

Je kolem půlnoci. Uvnitř na nás čeká naštvaný Tomáš, který před mnoha hodinami přijel z Prahy. Nechtěl pochopit, že jsme opravdu netušili, že to posezení na chvílku v hospodě se nám

protáhne až do pŕlnoci. Provádíme rychlou hygienu a všem doporučuji uložit se ke spánku. Někteří reagují,

Co ty zase směješ???

Jiní ne. Já odcházím zvolna usnout na svou karimatku.

Ráno 27. 12. 1991

Dnešní den vede Markéta se Zdenou. Vstávání je nezměněno. Vstáváme opět brzy. A hned se dělíme na dvě skupiny. První skupina - nazývejme ji pro zjednodušení skupinou A, ve složení Martina, Štěpánka I i II, Lena a Dig zůstávají jako odpadlíci doma a druhá skupina, tu zase pro orientaci nazývejme skupinou B, tak ta se vydala pod vedením Dalibora na hřebený.

Počasí je více než skvělé: je mlha, prší a fouká nárazový vítr. To se tedy pomějou. Probíhá příprava snídaně a po ní „béčko“ opouští dům. Nastalo ticho. Teď k tomu proč skupina A zůstala doma. Martina proto, že ochořela zálnudným neduhem

... nemoc si bohužel nevybírá ...

a ostatních se zmocnila tzv. provozní lenost. Co to je: to je důrazné varování organismu, že je přetěžován. V mém případě se neuposlechnutí trestá výpadkem energie. V těchto podmínkách raději uposlechnu.

Tak co s námi? Náhradní program: návštěva Severočeského muzea a nákup potravin, Martina zalézt a spát!

... princezna ... zakletá ...

Takže skupino A, jdeme! Přesunuli jsme se po nám již známých cestách, plných vody a tajícího sněhu až k budově muzea. Lehce mží, pročež jsme rádi, že už jsme uvnitř. Odstrojujeme se z mokrých svrchníků a jdeme se podívat, co že to tu nashromáždili o těch našich severočeších.

No, je tady toho požehnaně. Od různého roští, přes náhodně posbírané šutry a z neznámých příčin popadané a vycpané ptáky, až po ukázkou zámečnických prací. Pro ty, kdo mají zájem o tyto kratochvíle, doporučuji návštěvu tohoto muzea.

Po prohlídce expozic jdeme nakoupit. Máme s sebou poněkud delší seznam a krosnu + dva batohy. Nákup proběhl tak, jak měl, žádnou větší pozornost jsme nevzbudili. Vracíme se. Je krátce po 13té hodině. V celém domě je úplné ticho. Tomášova babička tu není a Martina, zmožená chorobou, spí.

Jali jsme se připravovat oběd. Já až do té doby, než jsem byl z kuchyně vykázán. Pak se věnuju tomu, čemu rozumím - reinstalaci a oživení televizoru.

Oběd je hotov, televize v chodu, Martina se probudila. Je půl třetí. Touto dobou by se měli vrátit ostatní. Čekáme na ně sledující program, odvíjející se v bedně plné pohyblivých obrázků.

Půl páté. Začíná se stmívat. A to už dole začíná rachot. Jo, už jsou tu. Z jejich povídání zjišťujeme, že na hřebenech vládne počasí jako v létě. Teprve při sjíždění do nižších poloh zmokli, téměř je odfoukl vítr a měli co dělat, aby nezabloudili v mlze. Tedy skoro! Během toho, co se svlékali a žďfmali věci, připravila skupina A - tedy ti rozumnější, čaj. Venku už je tma. No, co s načatým večerem? Většina odpočívá ležmo. Pustíme tedy nějaké školení. Po loňském úspěchu s dílem J. Cimrmana, zkusíme letos nějaký ten Semafor. Konkrétně Kytici J. Suchého. Po přednesení návrhu vesměs všichni souhlasí, protože je to nebude stát žádné úsilí...

Kazeta skončila, většina přítomných slastně oddychuje. Ti, co neusnuli, to mají blbý, protože byli nuceni připravit večeři. Ti, co usnuli, se zvolna probudili a dělali to, co zrovna považovali za nezbytné. Někteří šli pomoci s večeří, jiní se pokoušeli, nutno podotknout, že s mizernými výsledky, o způsobení pořádku. Tato činnost zabrala dlouhý čas. Především proto, že nikdo nebyl ochoten věnovat více úsilí na činnost, která nikam nevede.

Pak nám předložili večeři.

Konečně seriózní činnost - jídlo.

Protože se na ni nijak výrazněji nerozpomínám, nebyla asi nutná statečnost při její konzumaci.

... jó ženský a chlast ...

pak skupina, která se neúčastnila přípravy večere, zahájila likvidaci bordelu, vzniknuvšího konzumací pokrmu. Všechno tedy jde jak má. Když utichl provozní ruch, začal zábavní bengál. Opět tedy kytary, skřeky a vítí, konzumace zbytků cukroví ...

... kulatý vobdelníky ... fialovej les a žlutá voda ...

Cukrování nad cukrovím ...

Všimněte si neuvěřitelné podoby s předlohou na tričku ...

Z toho všeho se podařilo mně a Tomášovi vytrazit. Teď je totiž ta správná chvíle pro naše Vánoce s nadílkou. Bohužel, nepodařilo se nám sehnat žádnou jehličku, který bychom mohli povýšit na vánoční strom. Chvilka přemýšlení ... Jehličí píchá ... Kaktus taky píchá! A je to! Letos budeme slavit Vánoce s vánočním kaktusem.

Sehnali jsme kousek stříbrného řetězu, nějaké třpytky a silně jetou hvězdu a navodili atmosféru Vánoc. Pod květináčem jsme rozvinuli betlém a pak jsem šel s krabicí od jednoho ke druhému, abych mohl dát jejich dary pod kaktus ...

Obměna: Vánoční kaktus

Ještě jednou: Vánoce na poušti

Vše je připraveno. Všem jsem dal zvoněním najevo, že už tady byl Hell´sáček (Hell´s Ježíšek). A že je tedy nanejvýš vhodné jít si přebrat dary. Rozdělování dostala na starost samozřejmě nejmladší ze všech přítomných i nepřítomných – tedy Lena.

Pino překvapení pod kaktusem.

Všichni dostali spoustu drobných věcí, jedlých věcí, dobrých věcí, rošťáren a nesmyslů.

I Olda, který trucoval a této akce se neúčastnil!

Uprostřed plodné debaty ...

Veselí trvá notnou chvíli. Je však nutné zahnat ještě neuzdravenou Martinu zase do spacáku a ostatní také do tepla.

S Tomášem pak likviduji slavnostní výzdobu. Vracíme kaktus na původní místo a jdeme k ostatním. Zase se provozuje řev do nesmělého brnkání kytar, povídají se neuvěřitelné věci, někteří se ještě radují z dárků. Dobrá nálada panuje i přes půlnoc. Opět všem doporučuji zalehnout a odpočívat. Zítra nás čeká výlet na Jizerku. Ve spací místnosti nastala tma a relativní klid. Vedle pořád běží zábava ...

Ráno 28. 12. 1991

Dnes vede den Tomáš. Vše ostatní zůstává při starém. Vstáváme brzy. Dnes máme před sebou nejnáročnější akci celých hor. A protože je cíl dost daleko, pojedeme kus vlakem. Kvůli tomu to brzké vstávání. Přípravu snídaně pro tento den zvládnou s pomocníky JÁ! A skutečně. Zatímco ostatní zvolna vstávají, je snídaně připravena. Jdu to ostatním nahoru oznámit. Ve dveřích potkávám Oldu. Zrovna se čemusi směje. Proto pravím: „Víte proč má Olda tak dobrou náladu? Protože začíná den tím správným způsobem.“ Olda nasadil ksicht číslo 3 – nechápu nic, ale pak se

chytil. „Snídaně je na stole.“ Olda: „Už běžím ...“ Já: „Tchibo le chleba, zážitek z vůně.“ Jistě jste poznali, že jde o parodii na stupidní rozhlasovou reklamu na kávu. Nicméně záměr se zdařil. Většina se rozesmála a klusala dolů.

Těsně po snídani se našli další, kteří nebo spíš které připravily svačiny.

Kvalifikovaná příprava svačin.

Striptýz?

Pak už nic nebránilo věnovat se přípravám odchodu.

Přestože jsme opravdu hodně spěchali, vlak nám úspěšně ujel. Čekáme na jiný. Přijel přesně na čas v 9:10 minut. Nastupujeme a vezeme se směrem na HARRACHOV. Vzdušnou čarou od něj nejsme příliš vzdáleni. Ale jsme v horách a koleje bohužel přes kopce nevedou. Naprosto nepochopitelně jsou nataženy údolími, průsmyky a sedly. Díky tomuto mrhání materiálem trvá jízda skoro tři hodiny. Je však pravda, že strůjci této železnice měli snahu některé pasáže zkrátit a tak nechali vykopat několik tunelů. Tyto se staly zdrojem našich žertíků a zábavy. Nevěřili byste, jak je legrační uchopit foťák s bleskem, uprostřed tunelu jej namířit na protější stěnu a stisknout spoušť. I malý vestavěný blesk dokáže neuvěřitelné věci. Jestliže před akcí bylo vidět lautr kulový, teď naproti sedící nevidí už vůbec nic. Za to jsou báječně slyšet. Vyprávějí něco o blbech a podobně.

Štěpánky v tunelu ...

Tři hodiny jsou pryč a my jsme na místě. Vystoupili jsme a průsvih. Máme hlad. Bude třeba navštívit nějaké zařízení, kde nám dají najíst. Teď nastala roztržka mezi Tomášem a Daliborem. Šlo o výběr pohostinství. Každý chtěl ukázat, jak dobře zná tento kraj. Mimoto jsem Tomášovi zrušil návštěvu Mumlavských vodopádů pro časovou tíseň. Další roztržka se rozhořela mezi mnou a Daliborem pro jeho záměrné zdržování postupu od vlaku k restauraci. Cesta byla z kopce, zasněžená, sjízdná a vůbec příznivá. Přesto panáček ráčil jít pěšky a k tomuto nesmyslu strhnul Moniku I a Alici.

Pak jsme konečně došli do hospody a poobědvali.

Vůbec se mi nechce se zvednout a tím méně pak znovu vyrazit do sněhu, zimy a vůbec nepříznivých povětrnostních podmínek. Je krátce po čtrnácté hodině. Pěšmo se ubíráme prakticky stejnou cestou až k nádraží. Tady se dáváme vlevo kamsi dolů. Po chvilce nasazujeme lyže a pokračujeme v cestě.

Blanka s úsměvem vede.

Postup je dobrý. Počasí nijak zvlášť nebrání našemu snažení a tak se volně ubíráme krajinou.

Jediné, co mi trochu vadí, je to, že mám velké potíže s hůlkami. Na jedné jsem ztratil v hlubokém sněhu talířek a každý vpich končí zabořením hůlky velmi hluboko a nezřídka to zaviní pád. Ještě jednu věc jsem musel řešit. Monika II mi oznámila, že není schopna absolvovat dnešní senza vejlet pro příchod tzv. „ženských záležitostí“. Lena mi sdělila, že se necítí na pohyb na běžkách z důvodu fyzické krize. Ženský strašný! Obě jsem odeslal vlakem zpět do LIBERCE.

Ted' se pohybujeme zasněženou krajinou bez nejmenších problémů.

Protože se neděje nic mimořádného, shrnu následující tři hodiny asi do těchto slov:

Okolo je sněh, zdevastovaná krajina Jizerských hor, pahýly stromů, velmi řídké celé stromy, hluboko vyšlapané stopy pěšáků, konstantní teplota cca -1 °C, lehce pod mrakem, mírný ledový vánek a vůbec. Ještě stojí za zmínku, že jsme dvakrát překročili státní hranici s Polskem. Poprvé nevědomky a podruhé jsme mazali z Polska pryč, až se za náma prašan vířil.

Statečně vpřed.

Ještě statečněji vpřed.

Nejstatečněji vpřed.

A nebo ne.

Čekáme na ostatní.

Těsně před dosažením cíle - horské hospody „Pyramida! Se začalo rychle stmívat. Takže zhruba 300 metrů přes rovnou pláň sjíždíme téměř ve tmě. A to už jsme u cíle. PYRAMIDA! Vy, kdo jste četli zprávu z výpravy „Pomóóc!“ již víte, že toto zařízení zrovna nezbožňuji. Moje averze se opět prohloubila.

Proč? Obsadili jsme dva stoly a hodinu si nás obsluha nevšímalá. A to i přes naše několikeré důrazné upozornění, že jsme tu taky. Pozoruhodnější pro ni byla skupinka řvoucích NĚMCŮ, evidentně patřících ke spodině bývalého Východního Německa. Teprve po mém velmi hlasitém a důrazném zakletí nám obleptaný nechut'ák, kterého k nám poslali odkudsi zezadu, řekl, že mají jenom párky s chlebem a to ještě poslední. Poručili jsme si je a další půlhodinu čekali. Mezi tím jsme si poručili každý dvakrát grog. Ten nám kupodivu přinesli. Můj hněv vzrostl nad obvyklou mez. Rozhodl jsem se je tady spravedlivě odměnit za odvedený výkon. Před placením jsem převzal bank a rozhodl se, že mi nikdo nebude mluvit do placení. Zdejší umolousanec totiž mimo jiné nevedl účtenky. Když jsem projevil ochotu platit, byl tu prakticky okamžitě. Postavil se ke stolu a když jsem řekl, že jsme měli grog, vyřkl částku 13,80. Kdyby v té chvíli někoho napadlo změřit mi v té chvíli tlak, asi by nesehnal dost silné měřidlo. Touto cenou si definitivně poštval moje JÁ proti sobě. Pak se drže zeptal, kolik jsme toho měli. To byla voda na můj mlejn. Zaplatil jsem mu 65,40 za osm lidí. Osm párků, půl bochníku chleba a šestnáct grogů... To maj za to!!!

Oblékli jsme se a vyšli ven. V tu chvíli se rozpoutala ostrá roztržka mezi Daliborem, Monikou I, Alicí a Markétou na jedné straně a mnou a Tomášem na straně druhé. Prvně jmenovaná čtveřice hodlala pokračovat až do LIBERCE po svých. To se ovšem hrubě nelíbí mně a Tomášovi. Přestože jsem byl značně vytočen, vydávám oproti všem zvyklostem a pravidlu o nedělitelnosti skupiny pokyn, že přechod JIZERKA - LIBEREC vede Dalibor a kdo chce jít s ním, má na vlastní nebezpečí možnost. Poté se čtveřice otočila a vyrazila do tmy. Ostatní - tedy Tomáš, Zdena, Olda, Blanka, Štěpánka II a já se vydáváme nejkratší možnou cestou někam na dopravní prostředek.

Jdeme tmavým večerem. Je hezky. Moje rozzuřenost zvolna ustupuje a začínám litovat předešlého rozhodnutí. Pozvolna se dopracovávám k závěru, že jsem se unáhlil a že nebylo vůbec chytré poslat tři městské holky tmou a neznámou krajinou neznámou na vzdálenost. To mi však vyvrací Tomáš, který Dalibora dobře zná a tvrdí o něm, že tu zná každý kámen.

Nejbližší půlhodinu se pohybujeme na běžkách úplnou

tmou. Výhoda je tu jen jedna. Přesně touhle cestou jsme jeli v létě na kole, tedy si ji pamatuju. Je krásně. Akorát ta tma mě trochu zlobí. Jak tak není nic vidět, stává se, že každou chvíli někoho skolí zákeřná hrouda ve sněhu, nebo nízká větev, případně jiná překážka. Ale i tak je tento kus cesty moc pěkný.

A to už jsme ve vesnici a támhle stojí autobus. Rychle k němu. Jede do JABLONCE. To máme ale štěstí. Nastupujeme a vezeme se do cíle tohoto spoje. Za dvacet minut jsme tam.

Čtělo by to trochu pojíst a popít. Trochu to tady znám a tak nás vedu do hotelu PRAHA. Tady drze odkládáme lyže vedle okénka šatny a jdeme do lokálu. Zasedli jsme do výklenku, kde byly dva stoly a ... Nic. Nikdo si nás nevšímá. Hlasitě na sebe upozorňujeme, ale pořád nic. Tak dost! Mají štěstí, že se mi zlepšila nálada. Nebudu tady tento podnik poškozovat, ale stropím jim tady nějakou výtržnost. Uchopili jsme stoly a poponesli je směrem do středu sálu tak, aby trochu překážely v uličce. Číšník přešel okolo a nereagoval. Dobře tedy. Poponesli jsme stoly ještě kousek a postavili je tak, aby byla v cestě. Číšník jde okolo, stolům se vyhýbá a nerušeně pokračuje ve svém směru. Dobře, jak je libo! Poponášíme stoly tak, že uličku zatarasily úplně.

JABLONEC po šíbování stolů v hotelu PRAHA

Číšník šel, upozoroval překážku, zastavil se a pravit: „dejte ty stoly zpátky“. Moje odpověď: „Dáme, ale nejdříve si objednáme.“ Číšník souhlasil, ale chtěl opačné pořadí. Nejdříve vrátit a pak objednat. Když však viděl, že se mnou nebude řeč, ustoupil, napsal si, co žádáme a odešel. Nato jsme se zvedli a vrátili stoly o 5 metrů zpět na jejich původní místo. Krátce na to nám číšník přinesl žádané a pak už bylo všechno OK.

Při placení jsem usoudil, že se mi ostuda líbila, obsluha byla pak rychlá, nebyl důvod odepřít jim zasloužené oběživo.

U šatny jsme si pak vzali lyže a šli na tramvaj. Ta měla cca 30 minut zpoždění. Uvážíme-li, že je zima, sníh, led, večer a ještě k tomu jde o jediný spoj s LIBERCEM, nezbylo nic jiného, než počkat, až přijede. Nastoupili jsme a nejbližších dvacet minut jsme trnuli, aby se vůz udržel na kolejích.

cestou se však nic nestalo, Liberecký městský autobus jel taky dobře a tak jsme ve 21:20 v místě ubytování.

ale no tak...

Tady mě místo uvítání čekaly drobné rozmršky se Štěpánkou I týkající se oné čtveřice v noci v horách. Přestože jsem se rozhodoval vlastně na základě silné výměny názorů, musím říci, že cestu do LIBERCE z JIZERKY také znám a vím, že za dne není nebezpečná. Ti, co dorazili dříve již připravili večeri.

Přesvědčit je nutno každého. Nebo ukecat každou???

Po jídle se samovolně rozběhl večerní program. Opět se hrálo na kytary a do toho se pokoušelo zakomponovat text písní, vyprávělo se a vůbec bylo hezky.

23:30. Stále se ještě nevrátila čtveřice zmrzutíchtivých. Já obavy nemám, protože cestu znám a vím, že ještě dojít nemohli. Večerní program pokračuje. V 0:36 se otevřely dveře a čtveřice je tu. Dostali také najíst a pak se šlo spát. Rozbor dnešních událostí bude zítra!

Ráno 29. 12. 1991

Opět je tu ráno. Dnes vede den Štěpánka II, vše ostatní nezměněno. Těsně poté, co jsme vstali, nechala Štěpánka II připravit snídani. Je tradiční čaj, chleba a namazanosti.

Taky normální jídlo...

A po snídani se dlouho nic nedělo. Teprve po mém upozornění, že den nekončí snídání, se Štěpánka II vyjádřila, co že vlastně dnes zamýšlí s programem. Tak ze všeho nejdřív úklid námi obývaných prostor....

pak zbytky domku, kde se vyskytujeme, drobné opravy lyží a jiné výstroje a podobně. Pak nás čeká druhý výlet. Tentokrát na SMĚDAVU. Dalibor nás totiž pozval do HEJNIC, kde je ve školní tělocvičně postavena cvičná horolezecká stěna a kde se bude pořádat mistrovství republiky v tomto šilenství. Štěpánka, která vede dnešní den, tedy rozhodla takto: pojedeme se vlakem a běžko na SMĚDAVU a při návratu návštěva HEJNIC. Nikdo nemá nic proti, protože je program spuštěn.

Obvyklou cestou jdeme na vlak a necháváme se vézt do HEJNIC. Je 13 hodin. Sníh nikde. No nic, půjdeme pěšky a až bude dostatek bílé hmoty, pojedeme na lyžích.

Počasí je nevalné. Je pod mrakem, ve vzduchu je cítit voda. Konečně místo, kde je dost sněhu. Zabýváme se mazáním lyží a debatami o tom, že je to nespravedlivé, když jedeme až sem a tady není sníh. A to už jsou všichni namazaní - tedy namazaní, vlastně namazány (lyže) a vyrážíme plni elánu kupředu.

Je tu jakás takás stopa, ve které se dá jet. Pohybujeme se celou dobu do kopce, několikrát křížujeme silnici. Sněhu není moc a ke všemu klesá viditelnost. Světla je sice dost, ale průhlednost vzduchu ztěžuje srážející se voda. Ale díky tomu jsme ušetřili spoustu peněz. Londýnská mlha leží všude kolem a tak není nutné toto velkoměsto kvůli této atrakci navštěvovat.

Už nějakou dobu se pohybujeme bez lyží a některé slabší povahy se chtějí vrátit. Nicméně jdeme nyní po silnici a není kam zabloudit. Takže směr sever... vpřed!

Držíme se blízko sebe a postupujeme lyžmo pěšinou vzhůru. Až do místa dalšího křížení se silnicí. Sundáváme lyže a pokračujeme pěšky po silnici. Vidět už není opravdu nic. Přesto se našlo pár dobrodruhů, kteří tudy jedou autem. Pořád zvolna postupujeme. Do té mlhy se ještě začíná stmívat. Ale už jsme tady. Horská chata SMĚDAVA.

Již u vchodu mě zaujalo světlo nad vchodem, které nepravidelně poblikávalo a hluk, který odhaduji na naftový motor. Ano. Tušíte velmi správně. Jde o výpadek elektrické energie, kterou nyní dodává naftový generátor. V lokále svítí jen každá čtvrtá lampa, ale obsluha běží.

Usadili jsme se a jsa zcela navlhli, objednali jsme si grog pro zahřátí a nějaké sladkosti a slanosti.

Dorazili jsme na SMĚDAVU...

Odpočíváme a je nám vesměs dobře. Po pár okamžicích však pociťuji neodbytný pocit, že je právě nyní ten správný okamžik odejít „za roh“. Jdu tedy a v oné místnosti shledávám něco velmi roztomilého:

Rarita: tak tohle jsem ještě neviděl. A jsem přesvědčen, že ani vy...

Po návratu z „rarity“.

Podle časomíry shledávám, že návštěvu bláznivých horolezců už nestihnem, ale stejně bychom měli uvažovat o návratu. Po důkladném odpočinku vyrážíme zpět.

Cesta zpět...

Pakliže cesta tam byla poněkud zvláštní, cesta dolů byla neskutečná. Sněhu je tu poměrně hodně a tak nasazujeme lyže a hajdy dolů.

Není to ovšem jen tak. Je úplná tma a k tomu mlha. Nevím jak ostatní, ale já se držím těsně u sněhové bariéry vpravo u silnice a pravou lyží si občas oťuknu, jak jsem daleko. Vidět je při maximálním soustředění asi metr a půl před sebe. Ostatní nevidím, jen tu a tam slyším žuchnutí, pak následuje chvilka s českým slovem a opětovné žuchnutí. Ale z jiného směru. Mezi tím projelo auto. Osvětlovalo cestu a zmizelo za zatáčkou. Nejbližších 100 metrů je rovně. Bohužel po zdolání této vzdálenosti zjišťuji, že na silnici je chvílemi škvára. Projevuje se to tím, že lyže jedou a najednou zůstanou stát, zatímco tělo pokračuje nezměněnou rychlostí vpřed. Usuzuji proto, že dále budu pokračovat pěšmo.

Tma je stále neproniknutelná. I ostatní jdou bez lyží. Jdeme temným lesem a jakoby náhle zmizel sníh z povrchu vozovky.

Za chvíli se mění i zbytek okolí a před námi jsou vidět světylka. To budou HEJNICE. Nálada je dobrá, mlha už není, zkrátka akce se daří. Na kraji HEJNIC se k nám přidal pes. Samozřejmě se to neobešlo bez poznámek největších cyniků (Monika II) typu - Hele náplň mezi chleby atd. Pročež jsme mu začali důvěrně říkat Guláš. Zní to možná neuvěřitelně, ale slyšel na to. Prošel s námi celou vesnicí až k nádraží. Tam chytil stopu nějaké sličné feny a odběhl.

Uložili jsme si lyže do čekárny a nechali ji zamknout. Pak jsme spíš ze zoufalství, než z čehokoliv jiného, šli k místní škole, kde měla být v tělocvičně cvičná horolezecká stěna. Nevíme to náhodně, ale pozval nás sem Dalibor, který se měl osobně účastnit nějakého bláznivého závodního výstupu na tuto věc. Všude je však tma a nikde ani hlásku. To napovídá dost jasně, o co tady jde. Už je po všem. Vracíme se oklikou k nádraží. Je asi tak 0 °C, na trávníku a v příkopech podél silnice se drží zbytky sněhu. Do odjezdu vlaku zbývá stále hodně času a tak si čekání zpestřujeme, jak můžeme. Někteří zbytečně studují jízdní řád, jiní si malují po zamlžených sklech čekárny. Je zvláštní, že z toho většinou vycházely veledíla s motivy Hell's Tour, nebo výjevy ze života téže organizace. Tu najednou do úplného ticha, které z ničeho nic vzniklo, pronesla Monika II: „ty obrázky jsou sice hezký, ale co znamená pořád to

H.T.?" v odpověď se jí dostala chvilka ticha a pak salva smíchu. Po chvíli jí kdosi dost polopatickým způsobem vysvětlil, že H.T. a Hell's Tour jedno jest. Načež se hluboce zamyslela a pak pravila: „To jsem se musela trmácet až na Smědavu abych zjistila, že je to zkratka...“

Pak se ještě nějakou dobu bavil každý, jak uměl a už tu byl vlak. Bez závažných problémů jsme nastoupili a jeli do LIBERCE. Po dojezdu do ubytovacího zařízení pak byla vyrobena večere a po ní se začalo schylovat k večernímu programu.

Během dne se mi však začaly dostávat signály od babičky, že začínáme být na obtíž. Pročež bylo nutné svolat všechny zúčastněné k velké poradě. V kostce jsem nastínil situaci, která nastala, a navrhl řešení. Je v podstatě jediné; přesunout se do LUŽAN. Rozproudila se dlouhá plodná debata, která vyřešit situaci jinak. Padaly návrhy typu ubytovna TJ LOKOMOTIVA LIBEREC a podobně. Stejně však všechno šlo k tomu, že pojedeme do LUŽAN. Do toho všeho zasahuje svými poznámkami Dalibor, který mimo jiné zpestřuje náš pobyt tím, že se paktuje s Alicí a Monikou I a skoro pořád cosi podnikají, aniž by cokoliv řekli, přičemž výsledky jsou zpravidla na facku. Také nyní celou debatu prokecali v opačném koutě s Alicí a Monikou I. Pak jsem ho po další rušivé poznámce vyhodil. Korunu tomu nasadila Alice, která poté, co se všichni dohodli na tom, že cesta do LUŽAN je nevyhnutelná, na mou otázku, jak že by se to mělo zítra zorganizovat, pronesla s klidem Angličana, že kdo chce, půjde na běžky a ostatní na sjezdovky. V tom momentě jsem měl dojem, že ji zaškrtím. Debata se po krátkém zmateném tichu rozeběhla s novou intenzitou znovu. Na jejím konci jsem se zeptal, jestli někdo má nějaké jiné realizovatelné řešení, než jsou tyto dvě - ukončit akci a vrátit se domů, nebo se přesunout do LUŽAN. Nikoho nic rozumného nenapadlo. Ozvala se Monika I, že zůstane tady. Všichni zcela konsternováni na ni zůstali hledět. Znovu se jí někteří trpělivější jedinci snažili vysvětlit, že už tu nejsme vítáni a opustit domek babičky je nezbytné. I pak trvala na tom, že odjet z LIBERCE nechce. K ní se přidala Alice, a dvojhlasně se snažily všechny přesvědčit, že se vlastně nic neděje, že babička to nějak vydrží a že ony jsou nad věcí. Ostatní se jim znovu snaží vysvětlit, že náš další pobyt zde je nežádoucí. Vrcholem byl povzdech Alice,

že „normální stálý člen tady nemá právo do ničeho mluvit“. V tom okamžiku jsem začal vidět rudě a musel jsem opustit místnost, za překvapeného ticha. Krátce jsem se prošel venku a po návratu vyřešil situaci takto: „Alice a Monika I zůstanou tady s tím, že si ubytování seženou a zaplatí samy, ostatní budíček zítra v 8:00, úklid, balení, odjezd vlakem do JIČINA a odtud pak autobusem do LUŽAN. Uzavírám debatu, jde se spát!“ Na všech je vidět únava a ulehčení, na Martině a Monice II znechucení a rozčarování. Tím vlastně vyvrcholila krize, která pozvolna narůstala od podzimu. Dost keců, jdeme spát!

Monika II - útěk před hygienou

... jiné neutekly...

Ráno 30. 12. 1991

Dnes přebírám vedení dne já sám místo Alice, vše ostatní zůstává nezměněno. Tedy kromě banku, který si беру na starost taky já.

Vstáváme krátce po osmé hodině. Ranní manévry probíhají prakticky stejně jako jindy až do bodu, kdy se začínají balit zavazadla. Vše probíhá v patřičném zmatku, jak to tak při více lidech bývá.

Krátce po poledni je vše uklizeno a my se po rozloučení odebíráme na nádraží.

Co se však stalo mezi tím. Během balení se Tomáš zmínil, že na chalupě není vůbec nic k jídlu. Pročeš odesílám jeho a Štěpánku II po urychleném dokončení jejich balení - během čehož mají ve všem absolutní přednost, na nákup. Odejdou se všemi svými zavazadly do nějakých obchodů a pak se sejdem na nádraží 10 minut před odjezdem vlaku. Bank jsem předal Štěpánce II a krátce na to odešli...

Ted' se přeneseme o několik desítek minut dopředu na nádraží.

Do odjezdu vlaku zbývá 10 minut. Je tu s námi rovněž Alice a Monika I. Obě jsou zamlklé, pomáhají, kde můžou, přímým pohledům se vyhýbají. Tomáš se Štěpánkou nikde, lístky koupené nejsou. Na informačním panelu píšou, že jedeme z druhého nástupiště. Zvolna se tam přesunujeme. Do odjezdu zbývá 5 minut. Konečně jsou tady. Pospícháme do vlaku, Tomáš kupuje lístky a naskakuje do téměř rozjetého vlaku. Chvilí si spolu vyměňujeme názory na využívání času. Ne že bych mu vytýkal, že někde stáli fronty, to se stává, ale vadilo mi, že než na nákup vyrazili, měl pořád dost času.

Pak se až do JIČÍNA nedělo nic zvláštního. Zde v tomto obrovském dopravním uzlu jsme přestoupili na autobus a pokračovali do LUŽAN.

Zde snad stojí za zmínku to, že cestou jsme potkali celkem zajímavého takyčlověka, kterému jsme vzhledem k situaci nabídli nocovat s námi. S povděkem přijal a přidal se k nám.

Při příjezdu do LUŽAN už je tma. Vystupujeme a vše co si vlečeme s sebou, skládáme na chodník. Je toho pěkná hromada. Vůbec nechápu, jak to poberem. Je tu chladno, po sněhu sem tam památka. Rozebíráme si haldu zbytečností a zvolna se přemísťujeme do chalupy.

Za pár minut to máme za sebou a činíme pokusy o zatopení v kamnech. Pokus se zdařil, (chalupa hoří). Ubytováváme se, připravujeme ležení, v kuchyni tyčíme haldu jídla a vůbec činíme příjezdová opatření. Pak nechávám připravit večeři a po ní je až do rána úplně volno. Kdo má chuť může jít spát, ostatní s ohledem na spící, se můžou třeba stavět na řasy. Já osobně, zničen událostmi dne a cestou, odcházím na improvizované lože. A nejen já...

Ráno 31. 12. 1991

Vedení dnešního dne mám JÁ, vše ostatní zůstává nezměněno.

Vstáváme. Je krátce po deváté hodině. Dneska máme na

programu generální očistu našich hříšných tělíček před Silvestrem. Jo, kdybychom zůstali v LIBERCI, bylo by to náramně jednoduché. Tam je bazén hned pod kasárnama, tedy nějaký kilometr, dva, od Tomášovy babičky. Tady však musíme do JIČÍNA. A nyní, jak na to: Především posnídáme. Je opět chleba s namazanostmi a čaj. Během přípravy se někteří najivkové pokoušejí, opět marně, dát trochu řád našim ne příliš valně složeným věcem a způsobit, aby se alespoň na jedné noze dalo stát uprostřed místnosti. Snadno si jistě dovedete představit, jak zábavné bylo toto činit v takovém množství lidí, které se právě v nevelké Tomášově chalupě nacházelo. Nicméně přežili jsme. A nyní snídaně. Každý vyfasoval své dva krajíce a hrnek čaje. Na to, že šlo opět o improvizaci, se to povedlo poměrně dobře. Nikdo se neotrávil, a tak můžeme směle vyrazit.

Nejdříve pěšky asi tak 3 kilometry na světelnou křižovatku, kde je zastávka autobusu. Celou cestu je mírně pod mrakem, zima jak v psírně. Ještě plní dojmů ze včerejšího přesunu rozebíráme vzniklou situaci, a tak nám cesta pěkně uběhla. Jsme na stanici. Autobus jede za půl hodiny. No, žádná sláva. Nicméně je třeba vydržet, protože do JIČÍNA je to ještě sedm kilometrů a pěšky se, alespoň mně, jít rozhodně nechce. Autobusová zastávka se nachází na širé rovině. A jak tak čekáme, není samozřejmě do čeho rejpnout, a tak kromě kecání také zevlujeme kolem. Na malou chvíli se rozjasnilo a je trochu vidět do dále. Kdesi na obzoru bylo možné tušit hrad TROSKY. K čemu nám to je? Je to k tomu, že na zítřek, tj. prvního, ještě pořád nemáme žádný program. Takže je to jasné. V rámci novoroční procházky se půjdeme podívat na TROSKY. Teď však přijíždí autobus.

Nasoukali jsme se do něj, zaplatili celých sedm korun a jedeme. Řidič nás veze nám již dávno známými místy, a to tak dlouho, až zastavil v JIČÍNĚ na autobusovém nádraží. Odtud se přesunujeme na náměstí, kde si dáváme na pár minut rozchod. Je totiž třeba, aby každý poznal, jak sám nejlépe dovede, cizí město. A kromě toho si dámy stěžují, že již dlouho nebyly „za rohem“. Což je velmi pádný důvod. Sraz tedy určuji za hodinu, tj. v 12:00.

Jičínské náměstí s Monikou II, Blankou a kouskem Zdeny...

Rozprchli jsme se na všechny strany. Postupem času jsme zjistili, že jak už se tak známe, uvažujeme velmi podobně, až stejně. Postupně jsme se totiž našli v cukrárně, v mléčném baru, v hotelu, ve frontě na veřejný záchod a tak dále, a tak dále.

Za hodinu jsme se opět sešli na náměstí a hurá do bazénu. Přesun městem je poměrně dlouhý, protože sportovní areál se nachází pochopitelně na opačném konci města, než jsme v tomto okamžiku my. Nic však netrvá věčně, a tak jsme tu. Poněkud nás rozladilo, že provoz je dnes pouze do patnácti hodin. Ale i tak si myslím, že je to dost času na to, abychom se krásně vylouhovali. Přesto je tu ještě jeden důvod ke krajní nespokojenosti. Monika II si stále ještě užívá „ženské záležitosti“! Tudíž se nemůže zúčastnit našeho dovádění ve vodě. Naštěstí zde mají kromě bazénu také posilovnu a tak Monika II dlouho neváhala a řekla si také šatnářce o klíč. My ostatní jsme se přesunuli do šaten a později na bazén. Lidí bylo málo, voda teplá, takže radost z vody nebrala konce.

Krátce před patnáctou hodinou nám oznámili, že provoz bazénu je u konce a že by bylo nanejvýš vhodné, abychom areál opustili. Opět tedy cesta do šaten a potom do rozsáhlého vestibulu. Tam jsme si všimli, že nám chybí Monika. Šli jsme tedy za

šatnářkami a ptali se jich, kde skončila. Jedna z nich, mladá holka, se najednou chytila za hlavu a řekla: „Ježišmarjá, já jsem ji tam zapoměla.“ To by nebyla až taková tragédie, kdyby Moniku zvenku nezamkla. Takže tam chudinka strávila celé dvě hodiny a neměla šanci se dostat ven. Tím méně se pak konečně pořádně osprchovat pod teplou sprchou. Což se po jejím osvobození promítlo na jejím psychickém stavu. To, co prožívala, bylo něco mezi lítostivým pláčem, vztekem a chutí někoho zavraždit. Dost dlouho jí trvalo, než se alespoň částečně uklidnila a přišla zase mezi ostatní. Pak jsem jí u šatnářek, přes důrazné protesty plavčíka vyjednal rychlé osprchování.

Bylo opravdu rychlé, protože za deset minut byla zase s námi a tvářila se podstatně spokojeněji. Ještě jsme ve vestibulu pojedli a pak se zvolna odebrali na autobus, který nás odveze zpátky do LUŽAN.

Cestou se nestalo nic mimořádného a tak jsme se ocitli v LUŽANECH v dobré náladě a poměrně časně. Pravda, je sice už tma, ale je teprve pět hodin odpoledne.

Po příjezdu a krátkém odpočinku jsme začali s přípravami oslav Silvestra. To znamená, že dívky se vrhly do kuchyně, kde začaly podnikat cosi tajuplného, a my ostatní jsme se slezli v pokoji a pokoušeli jsme se nějakým způsobem místnost upravit tak, aby tam byl patřičný počet míst k sezení, k stání, k ležení, ale i k jídlu a pití. Když se nám to zdálo dost upravené, nastartoval Tomáš prastarou televizi a svůj všudypřítomný počítač.

Když bylo vše hotovo, jali jsme se vesměs odpočívat. Kolem deváté přinesla děvčata z kuchyně jimi připravení jedlosti a pitelnosti. A tak jsme začali zvolna ochutnávat pochutiny, přičemž jsme tu a tam koukli na televizi, kde běžel ubohý silvestrovský program. Stejně jsme se výsledně bavili po svém.

Přiblížila se půlnoc. Jako již tradičně jsme uchopili láhve s „bublinkami“ a vyšli před chalupu. Hned jak zevnitř z televize dozněl poslední úder zvonů, povolili jsme start rychlým špuntům.

Nalili jsme si, připili jsme si, popřáli jsme si a potom jsme šli na novoroční procházku. Jak již víte z minulých zpráv, LUŽANY jsou poměrně dlouhá vesnice, takže během procházky byla spousta času na provádění hromady blbin. Olda opět prosadil svou oblíbenou hru „Vietnamci do krytu“, a když jsme zrovna

v tom krytu nebyli, tak jsme šli po silnici a řvali naše oblíbené písně a melodie (krabička cigaret, kulatý vobdelníky...)

V tomto rytmu a tempu jsme se dostali před dům, kde bydlí naši přátelé Valáškoví. A jak jsme tak byli upravení a rozjásaní, nenapadlo nás nic lepšího, než se před jejich domem postavit do řady a vši silou všichni naráz zařvat: „Zdravíme Valáááškovi!!!“ Odpovědí nám bylo úplné ticho. Konec konců celý Silvestr v této vesnici probíhal ve znamení ticha. Těsně po půlnoci bylo slyšet vzdálené petardy kdesi od JIČINA a z okolních vesnic, ale v LUŽANECH jakoby se jich vůbec nic netýkalo.

Pak jsme se obrátili a řvajíc další hity jsme se jali vracet k chalupě.

Na zpáteční cestě k chalupě. Monika II poukazuje na nedostatky v TV programu...

Po návratu naladil Tomáš v televizi stupidní komedii Slunce, seno a něco, která se naštěstí již chýlila ke konci. Poté se bavíme každý dle svého.

Okolo druhé hodiny jsem podlehl únavě a usnul, zatímco ostatní pokračovali v zábavě na poněkud improvizované diskotéce, která se právě rozproudila.

Ráno 1. 1. 1992

Vzhledem k tomu, že Alice zůstala v LIBERCI, musím určit někoho jiného jako vedoucího dne. No, na koho to asi tak může spadnout? Kdo je tady domácí? No přeci Tomáš... takže je rozhodnuto, den povede Tomáš. A protože je místní a ví dobře kudy kam, tak rovněž pod jeho vedením půjdeme na hrad TROSKY.

Vstáváme, nebo lépe řečeno, probouzíme se z únavy vzniklé silvestrovskými oslavami, krátce po desáté hodině. Poté běží tradiční ranní činnost, tj. příprava chleba s čímsi, kotle čaje a něco svačin. Pak kromě těch svačin se to všechno konzumuje a pozvolna se připravujeme na celodenní výlet. A protože je únava veliká, nikdo nemá nejmenší chuť uklízet vzniknuvší nepořádek. Zkrátka jsme to všechno nechali, jak nám to upadlo od rukou, a vyrazili do zimy.

Putovali jsme známými místy až na stanici autobusu, který nás odvezl do JIČÍNA. Odtud se budeme pohybovat po svých.

Opouštíme JIČÍN. Nejde se moc dobře. Alespoň mně ne. Přecijen jsem nás pravděpodobně přecenil a postupujeme pomaleji, než jsem předpokládal. Míjíme, pravděpodobně zcela vypitou, hospodu, kde jsme se chtěli krátce občerstvit.

Je povedený zimní den. Po nějaké chvíli opouštíme silnici a začínáme bloudit podle turistických značek. Máme projít napříč jakýsi les, o kterém nevíme nic jiného, než že tam rostou stromy. Ono totiž pro dokreslení atmosféry je nutno dodat, že s sebou nemáme žádné mapy. Cestu zná údajně pouze Tomáš a tak nezbyvá, než se řídit instinktem, jako už tolikrát na všech možných výpravách, a pevnou vírou, že hrad zůstane stát tam, co je.

Na zemi leží zbytky tajícího sněhu, počasí je víc než příznivé. Za chvíli opouštíme les. Před námi se rozprostírá v oparu končící planina. Přes ni vede v našem směru pěšina. A tak se po ní vydáváme.

Pořád jdeme, chvílema probleskuje slunce, je opravdu krásně. Někteří z nás se začínají pozvolna probírat a probouzet a zjišťují, do čeho se to zase pustili. Po nějaké době jsme opustili planinu a pokračujeme po silnici. Cesta jde sice dobře, ale pomalu. Po nějaké době zase vcházíme do lesa. Tentokrát po silnici. Jdeme a jdeme, a za nějakou chvíli pokračujeme podle směrovky k hotelu,

o kterém jsme usoudili, že je ten jediný správný pro obědvání. Je třináct hodin.

A to už jsme tady. Hotel je otevřený a jsou ochotni nám udělat něco k jídlu za rozumné ceny. Poseděli jsme tedy, pojedli, trochu se napili a už zase půjdeme.

Před hotelem je tabule a na ní zvětšenina turistické mapy. Z ní se dozvídáme, že dále budeme pokračovat po žluté, pak po červené, kus po modré a potom zase po žluté.

Vyrazili jsme. Prvně jmenovaná značka se ztrácí kdesi v porostu v poměrně hlubokých zbytcích sněhu. Mám dojem, že už všichni jsou dokonale probráni a že si dost přesně uvědomují, co že to vlastně podnikají za šilenost. Jdeme lesem, kde jsou cesty víceméně vyšlapány, avšak sníh je někdy dost hluboký, takže někdy končí krok propadem po kolena. Je tu však krásně.

Jak tak jdem, upozorňuje nás Tomáš na přírodní krásy a rarity zdejšího kraje mezi čimž, jak jinak, hraje naše oblíbenou hru „Vietnamci do krytu“. Pořád se pohybujeme přírodou po širokých cestách a stezkách, pořád je ještě jasno a hezky, teplota kolem -3.

Obešli jsme nějaké zcela zamrzlé rybníky a teď je na nás, abychom vystoupili na skalku, která je zhruba nějakých patnáct metrů vysoká. Zvláštností tohoto přírodního útvaru je to, že po ní pravděpodobně těsně před zmrznutím stékala voda. Jde tedy o skleněnou hůrku. Dostat se nahoru není nijak jednoduché, ale protože jsme z výprav zvyklí na podobná zvěrstva, nezaskočilo nás to. Všichni jsme se bezpečně dostali nahoru. V naší terminologii se tomu říká navazovaný horizont. A tak se neohroženě škrábeme pořád dál.

Naše námaha byla konečně odměněna tím, že jsme se ocitli na rovině. Ne však na pořádné cestě. To, po čem pokračujeme, je jen vydusaná pěšina, kde není ani vidu ani slechu po námi sledované značce. To je koneckonců také obvyklé.

Nabrali jsme tedy kurs odhadem a pokračujeme směle dál. Je patnáct hodin. Zbytky hradu Trosky jsou na dohled. Některým unavenějším začínají docházet síly. Projevuje se to tak, že skupina se začíná trhat. Na ty, co pokračují nezměněným tempem a na ty, co již nemohou. A samozřejmě na ty, kterým se nechce.

Dostali jsme se na nějakou silnici. Pokračujeme ve stejném duchu. Značka nikde silnice se větví a tak jdeme, kam nás to zrovna napadne. Ještě jedna maličkost nám začala znepríjemňovat postup, stmívá se. Zastavujeme, abychom se mohli sjednotit v dalším postupu. Je zde totiž odbočka na polní cestu, která nám připadá, jako krajně vhodná na to, abychom si cestu zkrátili. Nikdo nic nenamítá a tak opouštíme silnici a jdeme po polní pěšině. Odhaduji, že tma padne tak za deset minut.

Přesně s naším příchodem do vesnice TROSKY padla tma. Rozhodli jsme se však pokračovat až na samotnej hrad. Jako většina hradů stojí i tento na kopci, který v tomto ročním období připomíná ledový tobogán. Ledu je tu spousta, cesta je prakticky neschůdná. Stejně se nám však povedlo dostat se až do hradu. A to i přes to, že jsme museli zdolat hradní příkop a zeď, která byla pro návštěvníky neprůchodná. Všechno za úplné tmy, všechno strašlivě klouže. Postoupili jsme až k věži, ve které je schodiště, po němž se dostaneme na nejvyšší přístupné místo tohoto objektu. Uvnitř věže není vidět vůbec nic, je tu absolutní tma. Schodiště je nepřilíš dlouhé a přesprlíš zledovatělé. Jsme na vrcholu. Zábradlí je tu tvořeno pohyblivým řetězem. Přesto jsme se víceméně bez větších překážek dostali až sem. Je tu krásný rozhled, vidíme v podstatě na všechny strany, všechna přilehlá údolí. Všude svítí světýlka, vypadá to nádherně.

Ještě chvíli jsme se zdrželi, debatujíc o tom, co jsme to právě provedli a pak nastává sestup. Nejdříve bude nutné dostat se přes zamrzlé stupně schodů. Není to nijak snadné. Jdu poslední. Jediný, kdo si na schodech ublížil, byla Markéta, která uklouzla a všechny zledovatělé schody sjela po své kostrči. Opatrně slézáme.

Protože je osmnáct hodin, jít zpět po svejch je nereálné. Pročež Tomáš vymyslel, že ve vesnici, která je kousek odtud vede železnice, a že bychom se mohli svézt vláčkem. Návrh je přijat s nadšeným povděkem. A tak se vypravujeme tmou nám neznámými cestami, které vytýčil Tomáš. Vůbec netuším, kolik to bylo kilometrů, ale zničehožnic jsme tu. Je tady zastávka, skrz ni vedou jedny koleje a nic víc. Mají tu jízdní řád, na kterém je napsáno, že nám pojede vlak za třičtvrtě hodiny.

Počkali jsme, vlak přijel, nastoupili jsme a nechali se vézt. Jedeme skoro hodinu. Vystoupili jsme a podle Tomáše jsme

nedaleko LUŽAN. Nedaleko znamená, že nám zbývá nanejvýš pět až sedm kilometrů do chalupy.

Přesunujeme se temným večerem, hovoříme o všem možném, o tom, co jsme během dne zažili, co jsme viděli, jak se nám líbil hrad a podobně.

A to už jsme v chalupě, ale nikdo není schopen provést příchodová opatření. Znamená to, že každý sebou bacil na nejbližší místo, kde se dalo ležet, což nebylo dle popisu ranního odchodu vůbec snadné a zůstal tak minimálně půl hodiny. Pak se přeci jenom zvedly obě Štěpánky a pustili se do přípravy večeře. Nejprve byl jako obvykle uvařen kotel čaje a po té se začali zvedat i ostatní. Dle hrubého odhadu jsme ušli třicet kilometrů, což je v historii H.T. největší vzdálenost, kterou jsme zdolali pěšky. Šlo už jen o to se převléknout a připravit se na večerní program. Ten potom sestával z večeře, kytarových hrátek a různých jiných blbin, ovšem né takové intenzity jako jindy. Podle mého soudu jsou všichni velice, převelice unaveni. Program se rozeběhl, kytara zazněla. Bohužel jen na krátko. Potom její ovladačl odpadl. Postupem času jsem zjistil, že většina lidí už spí, nebo aspoň dřímá. Kolem desáté hodiny přemohla únava i mě.

Poslední den. 2. 1. 1991

Vedení dnešního dne se ujímám vedení společně s Tomášem, neb se dnes bude jednat o dvě velmi složité operace. První z nich jsou narozeniny Markéty a druhá je náš odjezd.

Tak tedy k té první. Jak jistě všichni velmi dobře víte, dělá Markéta poslední dobou potíže s jídlem. Úplně s každým kromě jogurtů. Ty miluje. Tak je to jasné, dostane ke svým šestnáctinám jogurt. Samozřejmě, že ne obyčejný. Ale aby se ho řádně najedla na celý rok dopředu, dostane kýbl jogurtu. Ještě zbývá vyřešit nepatrnou maličkost. Nejbližší prodejna, kde se dají opatřit je v JIČÍNĚ a ten je od nás deset kilometrů daleko. Pátrám proto mezi přítomnými po zdatném jedinci, který pomocí svého intelektu a svalového aparátu dosáhne toho, aby větší množství kelímků s žádaným obsahem bylo dopraveno až do chalupy. Dobrovolně se přihlásil Olda. Řekl jsem mu svou představu a nechal ho jednat. To vše bylo Markétě přísně utajeno. Olda odešel.

Teď k druhému bodu. Vstali jsme před devátou. Je třeba, jako již tradičně, uklidit místo noclehu, kde jsme přenocovali tolik dní. Když to tak objektivně srovnám, je to strašný. Všude je bordel. Hroznej! Jak tohle uklidíme, to teda nevím. Nechávám zhotovit snídani. Tentokrát to je slabší, protože zásoby jsou už na nule. Během té doby, co se skupina jídlotvorců pohybuje po kuchyni, ostatní zvolna balí. Již hotová zavazadla se vynášejí ven, zastýlají se postele, televizor se vrací na původní místo. Pak probíhá snídaně a po ní skupina gastronomů také podlehla balící mánii.

Právě se vrátil Olda. V nestřeženém okamžiku se ke mně přikradl a sdělil mi, že přinesl žádané. Zároveň mi ukázal plastový kýbl, který si cestou půjčil u Valášků. Obsahy všech kelímků jsme do této nádoby vyklopili. A vzniklou masu ozdobili osmi svíčkami. Celé jsme to uložili do stodoly a čekali na příznivý okamžik. Ten nastal za chvíli.

Všechny jsme svolali, zapálili svíčky v kýblu a začali Markétě gratulovat. První čtyři jí k narozeninám věnovali malý jogurt. Pak přišlo přání za celou skupinu a s ním dortu s vysokým obsahem jogurtu... Měla radost, ale pozastavila se nad počtem svíček. Po vzoru Járy Cimrmana jsme jí řekli: „Krát dvě to mělo bejt.“ Pak Markéta vyfasovala kávovou lžičku a ujištění, že odtud neodjede, dokud všechno nesní. Chvíli zaraženě stála nad kýblem, ale potom se k němu sehnula, zabořila lžičku do hmoty a začala se živit velmi hlasitě povzbuzována ostatními.

Když se trochu uklidnil ruch a obdivování daru, vylíčil Olda, jakým způsobem absolvoval cestu do JIČÍNA a zpátky. Intelem mě nezklamal. První jeho cesta vedla k Valáškům, kde si půjčil kolo. Pak zdolal po zledovatělé silnici deset kilometrů tam, vykoupil ve dvou krámech všechny jogurty na týden dopředu, a deset kilometrů zpátky. Ani jeden jogurt nerozbil.

Nyní budeme pokračovat v přerušené činnosti. Vypadá to, že je všechno sbaleno, vyneseno, připraveno k transportu. Tak a teď přichází na řadu to nejtěžší - úklid. Jako vždy - vynáší se všechno ven, smeje se, zametá a vůbec se šlí.

Po poledni nám odjíždí autobus, stále je ještě dost času. Napadlo mě, že v těchto pohnutých dobách je obrovská móda volit MISS. Tedy i my si zkusíme jednu zvolit.

Nahnali jsme všechny holky do chumlu, pustili kazeták a nutili je, aby se předvedly. Vynechali jsme ovšem pasáž, kde se při opravdovských volbách ukazují dívky v plavkách. Ne proto, že bychom je nechtěli vidět, zvláště v tomto chladnu by bylo vidět téměř úplně všechno, ale proto, že jsme neměli to srdce je nutit rozbalovat kvůli plavkám zavazadla.

Pánská porota bedlivě sledovala každou dívku zvlášť. Jejich tvary (ve svetrech a kalhotách) jejich ladnost (dle velmi rychlé hudby), a celkové vzezření (po týdnu, kde se nebylo jak upravit). Kdo v tomto nevídaném klání zvítězil? Na to se podívejte do tabulky:

Miss hory 91	Porotce Dig	Porotce Tomáš	Porotce Olda	Počet bodů
Martina	5	8	4	14
Markéta	5	8	7	14
Š I	5	8	6	14
Š II	5	8	3	14
Zdena	5	8	5	14
Lena	5	8	1	14
Monika	5	8	8	14
Tajně Olda	10	10	?	15

Porota se usnesla, že rozhodně nebyla ničím ovlivněna a tak vyhlásila nejkrásnější dívkou Oldu!! Zvítězil tedy jen „o prsa“

Když se nám zdálo, že naše snažení v chalupě již nabylo vrcholu, odebrali jsme se před stavení. Tady chvíli odpočíváme, lelkujeme, a vůbec. Pak ještě Tomáš prošel všechny místnosti, udělal odjezdová opatření a uzamkl objekt. Nandáváme si zavazadla na záda a odcházíme.

Dopravní prostředek, který hodláme použít, odjíždí z dolního konce LUŽAN. Zdá se mi to neuvěřitelné, ale přijel včas. Se vším, co máme na sobě, okolo sebe, před sebou i za sebou, nastupujeme do modrého přibližovadla. Zdá se, že cestující i řidič vše snášejí trpělivě, a že ani v nejbližších okamžicích nehrozí, že by nás někdo atakoval. Usadili jsme se a jedem do JIČÍNA. Vše běží nápadně hladce.

Už jsme tady, vystupujeme a přesunujeme se na hlavní

autobusové nádraží, odkud má za dvě hodiny jet autobus na PRAHU. Jak se dá trávit v JIČÍNĚ, v zimě, v sobotu odpoledne čekací dvouhodinovka snad popisovat nemusím. Jen pro ilustraci: nemají tady žádnou krytou čekárnu. A tak se bavíme, jak umíme až do příjezdu autobusu.

Už je tady. Je však katastrofálně plný. Řidič otevřel dveře jen proto, že chtěl, aby jeden člověk vystoupil, ale nikoho ze zastávky dovnitř pustit nehodlal. Zdůvodnil to tím, že za ním jede ještě jeden autobus, podstatně volnější. A skutečně. Za tři minuty tu je. Nějak mi však připadá, že o mnoho volnější není. Ba naopak, je naprásknutý ještě víc. Oba řidiči se chvíli dohadovali a pak se usnesli, že jsou schopni a ochotni pobrat maximálně tři lidi. Dělit skupinu se mi ani trochu nezamlouvá, avšak Tomáš se rozhodl, že to bude podle něho. Vzal Zdenu a Moniku a nacpal jejich věci do přeplněného zavazadlového prostoru a všichni tři se svorně namáčkli do prvního autobusu. My ostatní jsme za nimi jen zklamaně hleděli. Mám dojem, že si Tomáš ani neuvědomuje, že právě přebírá plnou odpovědnost za zdraví a bezpečnost obou dívek...

Tak a co teď. Večer na krku, a my jsme v ... JIČÍNĚ. Mají tu vlakové nádraží, zkusíme vlak. Přesunujeme se tam, zklamání nad dalším dělením skupiny. Podle jízdního řádu nám dopravní prostředek přijede za čtvrt hodiny. Další, co jsme se v tomto archu dozvěděli, bylo, že pojedeme tři a půl hodiny. Nejsou to moc pěkné vyhlídky. Nevadí, je to v podstatě poslední možnost, jak se odtud dostat.

Vlak přijíždí. Sestává z motorového vozu a jednoho vlečného vagónu. Už během jeho příjezdu, při zběžném pohledu do oken, jsme zjistili, že asi nebude jednoduché se vmáchnout. Ale podařilo se. A tak trávíme v polosedě, pololeže, polokleče, jak se kdo kam dostal, zbytek poslední akce tohoto roku.

V PRAZE jsme vypadli z vlaku zcela vysílení před 22. hodinou. Trochu jsme se vzpamatovali, vytvořili hlouček a ještě naposledy si sdělovali zážitky a rozloučili jsme se.

Tím tedy končí hory s HELL'S TOUR, které proběhly na sklonku roku 1991 a začátku roku 1992. Zároveň to byla za rok 1991 poslední akce. Těšíme se proto s vámi nashledanou na akcích v roce 1992 ...